

Publicerad 2006-04-09 16:27 av Aequus

Fönstret mot verkligheten

Jag går sakta fram
Drar upp de snövita gardinerna
Som täcker mitt ända fönster
Mot verkligheten

Det är ett åldrat fönster
Insidan så ren
Och välskött

Utsidan så
Utelämnad
Nu täckt av smuts

Fast bara en sida räcker
För att reflektera mig
En så dunkel
Själspiegel

En enda blick
Och du får tusen svar
Nu vet jag hur min själ
Ser ut

Jag ser inte en skymt
Av det leende som jag alltid
Bär

Jag börjar höra
Något
Jag börjar se
Något

De första dropparna
Lämnar långa spår
Rena spår
På andra sidan

Aldrig förr har jag lyssnat
På detta smatter

Detta smatter
Som bara är
Inbillning

De som inte lyssnar
Hör inte ropen
Ropen på hjälp
Ropen av rädsla

Jag lyssnar
Förstår dem
Regndropparna

Jag har varit där
Den nu vattentäckta rutan
Berättar mer än väl
Hur jag mår

Sakta öppnar jag fönstret
Vattnet täcker snart
Hela min kropp

Att stå i fönsterkarmen
Får en att tveka
Man kan inte låta bli
Att känna svindel

Allt som rör sig därunder
Så litet och avlägset
Kan bli en del av mig
Bli en del av dem

Tycker mig höra deras rop
Välkomna mig därnere
Jag skulle nog hoppat
Men jag vet
Att fallet kan ta mitt liv

En sista tanke sliter i mig
Så desperat

Du kan alltid stänga fönstret
Och dra för gardinen

Igen

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Aequus med Poeter.se id #6712 innehar upphovsrätten